

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ



(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

"Οχι!... 'Απάνω σ' αυτό τό νεκρικό κρεβάτι της, ήταν τώρα εσπλωμένος ο κύριος ντε Νορθαζύ!...

Αυτός ήταν!... 'Η Σουζέτ άμέσως τόν αναγνώρισε!... Και μουρμούρισε μέσα της:

—Ο "Έδμος είναι!... Και κοιμάται!
Βέβαια, κοιμόταν... Γι' αυτό δέν την είχε άκούσει, πού έρχόταν... Κι' ούτε θά την άκουγε και τώρα πού θά πλησίαζε πρós τό κρεβάτι του...

Και πλησίασε—τάχα—ή Σουζέτ, πρós τά κεί... "Ω, πόσο ήταν άσχημος, μέ τό πειλιτόν του πρόσωπο και μέ τόν άποτρόπαιο έκείνον μορφασμό του στό σκληρό του στόμα!...

"Απάνω στό τραπέζακι, τό πλανό μέ τό κρεβάτι και κοντά σέ μία τσιγιέρα, ύπηρχε ένα φλιτζάνι... 'Η Σουζέτ άπλωσε τό χέρι της, τό χέρι έκείνο στό όποιο κρατούσε τό μπουκαλάκι και σταγόνα πρós σταγόνα άρχισε νά χύνει ένα πράσινο ύγρό, μέσα σ' έκείνο τό φλιτζάνι!

'Αλλά ένας κρότος άκούστηκε τότε, κοντά στην κλειστή πόρτα και στό διάδρομο έξω!... Ποιάς ήταν έκει, Θεέ μου!... 'Α, μά θά ήταν εξάσπαντος ή φριχτή έκείνη γρηά Μαγκκέ!... Ναι, ή γρηά Μαγκκέ θά ήταν έκει, ή όποια τά είχε δη όλοι ένταμεταξύ, και θά την κατηγγελε βυτερα στην 'Αστουνοία!

"Εντροπή τότε ή Σουζέτ, πέταξε τό μπουκαλάκι μακριά κι έφυγε... 'Αλλά έκει στό διάδρομο, καθώς έτρεχε έξαλλη, σκόνταβε άπάνω στη γρηά Μαγκκε, πού ήταν άπαράλλαχη σάν φαντασία, πάν ένας ψηλόλιγνος και κοκκαλιάρης βρουκόλακας.

"Ήταν τόση ή φρίκη του όνειρου, κατ'ή στιγμή έκείνη, όστε ή Σουζέτ έζήτησε άλαφιασμένη κι' έμμηξε μία άβελη στριγγλιάρικη κραυγή!...

Βρισκόταν στό δωμάτιο της. 'Ο ήλιος έμπαινε πειά άπ' τό παράθυρο, τό όποιο είχε άφήσει πρίν άνοιχτό...

'Αλλά θυμόταν...θυμήθηκε άμέσως τό φεαλιτικό της όνειρο, ή Σουζέτ. Και τό σο μεγάλος ήταν ό τρόμος της, όστε έ κρυμπε τό κεφάλι της κάτω άπ' τά σκεπάσματα κι' άρχισε νά δαγκάνη τά σεντόνια μέ άπόγνωσι...

IV

Δέν μιλούσαν πειά, άναμεταξύ τους... 'Η ζωή τους όμως έξακολουθούσε μέ τις καθημερινές άπαιτήσεις της και συνήθειές της κι' έτσι ή Σουζέτ δέν μπορούσε ν' άποφεύγει διαρκώς τέν "Έδμο. Και για λόγους στοιχειώδους άξιοπρεπείας του σύζυγου ζεύγους, όλοι αόλοι οι άνθρωποι δέν έπρεπε ν' άντιληφθούν όστε την παραμικρή μεταβολή στις άρμονικές ως τότε σχέσεις του...

'Η παλιά όμως οικειότης κι' έγκαρδιότης του ζεύγους ντε Νορθαζύ, είχε έξαφανιστή πειά. Τά θλέμματα τών δύο συζύγων δέν συναντιόντουσαν καθόλου κι' άλλαναν μονάχα—μπρός σέ τρίτα πρόσωπα—τις άπολύτως άπαραίτητες φράσεις.

Τόση ήταν ή ψυχρότης της Σουζέτ, κάθε φορά πού άντίκριζε τόν κύριο ντε Νορθαζύ, όστε έκείνος δέν τολμούσε όστε έρωτήσσει, όστε παρακληθεί νά της κάνη. Χίλιες φορές έφτασε στό σημείο νά



Σκόνταπε άπάνω στη γρηά Μαγκκε, πού ήταν άπαράλλαχη σάν ένα φάνασμα, σάν ένας ψηλόλιγνος κοκκαλιάρης βρουκόλακας...

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

πέση στό γόνατα της συζύγου του και νά την ίκετεύση καταφιλώντας της τά χέρια. 'Αλλά δέν τολμούσε και συγκρατιόταν έντρομος και μωδιασμένος.

Τόσες θραυδές έπίσης και μέσα στό σκοτάδι, είχε πλησιάσει στό δωμάτιο της Σουζέτ, άποφασισμένος ν' άνοίξει την πόρτα... 'Αλλά κατ'ή θύση στιγμή, δισταξε, φοβόταν κι' έφευγε πανικόβλητος...

"Ήταν βέβαια τρομερή ή άπομόνωσι του, ή άπόγνωσι του, ή θλίψι του... 'Αλλά θά ήταν πολύ χειρότερα, άν την άκουγε νά του έπαναλαμβάνη τή φριχτή έκείνη λέξι "δηλητηριασστή!", την όποια του είχε πετάξει κατόμουτρα τότε!

Κι' έτσι, διαρκώς πονεμένος ό "Έδμος, ύπόφερε μαρτύριο άνώτερο άπ' τις άνθρώπινες δυνάμεις!

Αυτός, πού για ν' άποκτήση τή γυναίκα αυτή, τόλμησε νά κάνει ένα τέτοιο έγκλημα...αυτός, πού την είχε όλόδικη του ως τότε, έρωτευμένη μαζί του και πάντα της χαμογελαστή μπροστά του, δέν την είχε πειά: Την είχε χάσει για πάντα!

Κι' έκείνο πού δυνάμωνε την άπόγνωσι του μέχρι τρέλλας, ήταν ή θεασιότης δι' ή Σουζέτ έπαψε νά τόν άγαπάη, γιατί... γιατί άγαπούσε άλλον!

"Ω, Θεέ μου!... "Ήταν δυνατόν αυτό;... Πώς νά έξηγηθί αυτή ή ριζική μεταβολή στό αισθήματα της συζύγου του, βυτερα μάλιστα άπό δέκα ολοκλήρων χρόνων ζωή τόσο, εύτυχιμένη και τόσο μονοιασμένη και τόσο γεμάτη άπό μία άμοιβαία κι' άπόλυτη λατρεία!... "Ήταν άραγε δυνατόν, ή Σουζέτ, βυτερα άπό αυτά τά δέκα ξένοιαστα κι' εύτυχιμένα χρόνια κοινής ζωής και λατρείας, νά εξασθμώσουν πάλι τούς παλιούς έκείνους ούδους της, έτσι άπότομα;... Και νά αισθανθί μάλιστα, τόσο άπροσδόκητα την παλιά άπέχθειά της γι' αυτόν;

"Οχι!... Δέν ήταν δυνατόν αυτό... Είχε περάσει τόσος καιρός άπό τότε!... 'Η τρομερές έκείνες σκέψεις της, δέν ήταν δυνατόν νά της ενοχλήσουν και προπατώνων δέν ήταν δυνατόν νά τις εξασκεφάση μέ τόση τόλμη, άν δέν συνέβαινε κάτι... άν δέν μεσολαβούσε κάτι... τώρα τελευταία... τό όποιο νά την άλλαζε έντελώς!

Μά τί νά ήταν άραγε αυτό τό κάτι, του τόσο την αναστάτωση και της άλλαιε τόν χαρακτήρα;... Τι;... Τι;

Τι άλλο, άπό καμιά καινούργια έγία πη;... Ναι, αυτό ήταν!... Δέν μπορούσε νά ήταν τίποτε άλλο, παρά νά άλλη η έγία πη!

—"Ετσι είναι ή γυναίκες! σκεπτόταν άρα με θαύτατον, μέ άγριον πόνό ο όριος ντε Νορθαζύ. Δέν έκτιμον και δέν συγχωρούν έναν άνδρα, παρά άναλόγως της άγάπης πού αισθάνονται γι' αυτόν!... Παύουν νά είναι καλές, μόλις τάφουν ν' άγαπούν!

"Ετσι είναι... 'Αλλοτε τόν είχε συγχωρήσει ή Σουζέτ, γιατί τόν άγαπούσε. Τώρα τόν άπεθανόταν και τόν κατεδίκαζε, γιατί δέν τόν άγαπούσε πειά. Ναι, πηρούσε τώρα αυτή τή στάσι ή Σουζέτ, μόνο και μόνο γιατί άγαπούσε άλλον!... 'Η καρδιά του άνθρώπου του έρωτευμένου, έχει συχνά κάτι τέτοιες ύποκρισιές!

"Αν ό έρωας την τόφλωσε άλλοτε, ό έρωας πάλι—άλλοίμονο!—της έβωσε ξανά τό φως της!... 'Αλλά ό τότε έρωας της, ήταν έρωας της γι' αυτόν!... 'Ενώ ό τωρινός της έρωας ήταν—άλλοίμονο!—έρωας για έναν άλλον!

Ναι, γι' αυτήν τώρα, για τή Σουζέτ, αυτός, ό "Έδμος της, ήταν ένας δηλητηριαστής: Και τούτο, γιατί είχε πάψει νά

τόν αγαπήει πειά!

"Ότι είχε ξεχάσει ή Σουζέτ τὰ καθήκοντά της, ότι είχε κυ- λιστή κιάλας στή λάσπη της άτιμίας, αυτό δεν τό πίστευε ό "Εδμος... Τήν ήξερε καλά, πόσο ήταν τιμία και σεμνή σύ- ζυγος!...

"Αλλά...

"Αλλά κι' άν ακόμη είχε άρνηθή τό κορμί της, την ψυχή της -άλλοιμενο!-τήν είχε παραδώσει στον καινούργιο αγαπημέ- νο της...

Κι' αέτό, ήταν άρκετό για τόν "Εδμο, για νά τόν κάνει δυ- στυχισμένο!

"Αρχισε τώρα, νά ξανασκέπτεται τὰ παλιά. "Εθλεπε, ότι ή Θεία Πρόνοια, την όποια είχε προκαλέσει κάποτε, τόν τιμω- ρούσε τώρα. Δυό πράγματα θά ήταν ικανά, κατά τόν "Εδμο, νά τό κόψουν άπότομα την εύτυχία, την όποια νόμιζε άπτελει- ωτή: "Ο θάνατος ό δικός του ή της Σουζέτ ή ή πρόσβια της συζύγου του!

Μήπως, έφόσον δεν είχε πραγματοποιηθή τό πρώτο, άρχιζε ή έκπληρωσις του δεύτερου;... Μήπως, έφόσον τόν είχε φειστή ό θάνατος, άρχιζε ή πρόσβια της Σουζέτ νά του γκρεμίζει την εύτυχία;... Μήπως ή Θεία Πρόνοια, άγανακτισμένη άπ' τις προκλήσεις του κι' άπ' τή θρασυητία του τόν χτυπούσε τώ- ρα στο πιο λεπτό σημείο της ζωής του και της ύπαρξέως του;

Και πάλι δεν ήθελε νά τό πιστέψη αυτό, ό "Εδμος. Του φαί- νονταν τερατώδες, τραγικό... Κι' άνασήκωσε τούς ώμους του με περιφρόνησι πρós τόν εαυτό του και μόνο γιατί τόλμησε νά σκεφθή ένα τέτοιο πράγμα...

Κι' όμως, κάποιον αγαπούσε ή Σουζέτ!...

Ποιόν;... Ποιόν;

Ψαχούλε με λύσσα κρυφή μέσα στις άναμνήσεις του, δί- χως νά θρικήσει τίποτα τό διαφωτιστικό... Ξανάφερε στο μυα- λό του, όλες τις περασιμένες παροδικές ζηλοτυπίες του, θέ- λοντας νά δη ποιός άπ' όλους έκείνους τούς άνδρες μπορού- σε νά είνε ό έκλεκτός της συζύγου του!... Τίποτα όμως τό συγκριμένο δεν έβγαίνει, κι' άπ' τις έρευνες αυτές...

"Ναι!... "Απ' όλους τούς άνδρες, οι όποιοι είχαν ρίξει τό θέλημα τους στή γυναίκα του, κανέαν δεν έβρισκε άξιόν νά έλλυξή την προσοχή της!... Μήπως λοιπόν ό άγνωστος έκλε- κτός της δεν άνήκε στην ίδια με τή Σουζέτ κοινωνική θέση;... Μήπως έπρεπε λοιπόν νά τόν άναζητήσει σέ στρώματα κατώ- τερα;...

Και τότε, ό "Εδμος ντέ Νορθαζύ κυλιόσκη άσυγκράτητος στις ταπεινώσεις της ζηλοτυπίας: Παρακολούθησε πολλές φορές ό ίδιος τή Σουζέτ, κρυφά... Πλήρωσε επίσης και πρό- στωχους ανθρώπους, νά την παρακολουθούν παντού και νά τού άνακοινωνούν τά άποτελέσματα της παρακολούθησέως των...

Όύτε βήμα δεν μπορούσε νά κάνει έξω ή κυρία ντέ Νορθαζύ τώρα, δίχως νά την άκολουθή σαν σκιά κι' ένας κατάσκοπος του συζύγου της. Κι' άγωνιούσε, άγωνιούσε φρικτά ό άφιόλυ- πητος αυτός άνθρωπος: Εί- χε φθάσει στο βαθμό έκείνου της δυσπιστίας και της άμ- φιβολίας, στον όποιο κι' ι πιο θλιβερή, άκόμη θεσάύ της είνε προτιμότερη άπ' τή τυραννική άθεσβαίότητα!

"Όστόσο, τίποτα δεν έβλε- πε και τίποτα δεν μάθαινε τό όποιο νά δικαιολογή έ- στω και σ' ό ελάχιστο αυτές τις ύποψίες του... Κι' όμως...

"Όμως, κάποιον θ' αγα- πούσε, ή Σουζέτ!... "Ω, Θεέ μου!... Κάποιον θ' αγαπού- σε, έξάπατος!... Αυτό!... "Η Σουζέτ!... "Η λατρευτή του γυναίκα!... "Ω, Θεέ μου!... "Ω, Θεέ μου!...

Και σπαραγμένος στον ύ- πέρτατο βαθμό ό "Εδμος ψιθύριζε με άπόγνωσι:

-Δέν πιστεύω στην κόλασι της "Αλλης Ζωής, Θεέ μου! Μά στην κόλασι της ζωής αυτής, άρχίζω πειά νά πι- στεύω, γιατί την κλείνω ό- λόκληρη στά στήθη μου!... "Αχ, πόσο πονώ, Θεέ μου!

"Η Σουζέτ, έθλεπε άράγε νά θασανιστήρια αυτά του συζύγου της;... "Ισως, να! "Αλλά κι' άν τόθλεπε πραγ- ματικά, αίσθανόταν φρίκη μονάχα γι' αυτόν, κι' όχι οί- κτο!... Τάθλεπε μάάλιστα, με τή σκληρή ίκανοποίησι που δοκιμάζει κανένας, όταν

έθλεπ τὰ μαρτύρια δολοφόνο θδελουρού!

Πώς;... "Όποτε ύπόφερε λοιπόν άγρια, ό σύζυγός της;... Κ' είχε μήπως την άξείλια, νά μην ύποφέρη;... "Αστείο θά ήταν αυτό, μα την άλήθεια!... Θάχανε άδικα τόν καιρό της στο νά νιώσθ οίκτο για τὰ θασανιστήρια της ψυχής ενός δολοφόνο, τή στιγμή που αυτή ή ίδια-άν και έντελώς άθώα-ύπόφερε και θασανιζόταν τόσο πολύ!

Τόν μισούσε διπλά τώρα ή Σουζέτ, τόν "Εδμο: Τόν μισούσε και για τή συγγνώμη που του είχε δώσει πρós ένα έτών, αλλά τόν μισούσε άκόμη και για την εύτυχία, την όποια είχε επί τόσα χρόνια γευτή από αυτόν!... Γιατί ή εύτυχία της έκει- νη, προερχόταν από αυτόν-έγαν άνανδρο δολοφόνο μιας άκα- κης γυναίκας-και τήν καθιστούσε συνένοχο και ή Σουζέτ, του έγκληματος έκείνου, δίχως φαντάσματα όλόγουρά του...

"Τι φρίκη!... "Ο άνθρωπος αυτός, του όποιο έφερε τό όνομα... ό άνθρωπος αυτός, ό όποιος καθόταν άντικρύ της στο τραπέζι- κάθε λίγο...ό άνθρωπος αυτός, για τόν όποιο οι ύπνερτες έλε- γαν: "Ο κύριος γύρισε!... ή «Ο κύριος θγήκε έξω!...», νά, ό άνθρωπος αυτός, ήταν από κείνους που όδηγούταν δεμεινο στον άνακριτή ή που καθόταν στο άτιματικό σκαμνί του κα- κοργιοδικείου, ανάμεσα σέ δυό χωροφύλακες και περιμένουν άπ' την έπιθεσίότητα του συνηγόρου των ή την έπιείκεια των ένέρκων νά σώσουν τό άθλιο κεφάλι τους άπ' τή λαϊμητόμο!... "Ω, Θεέ μου, τί φρίκη!...

Κι' άν αυτός ό άνθρωπος, αυτός ό "Εδμος ντέ Νορθαζύ, πή- γαινε στο κακοργιοδικείο, αυτή ή ίδια, ή Σουζέτ, θά ήταν τό σπενρό έπιχειρημα του συνηγόρου του, ό όποιος θά προσπα- θούσε νά συγκινήσει τούς ένόρκους και νά σώσει τόν παντρεμέ- νο δολοφόνο άπ' τή λαϊμητόμο!

"Αχ, πόσο της ήταν άποκρουστικό τώρα, νά τρώη, νά κοιμά- ται και νά ζή σ' ό σπίτι αυτό, στο όποιο ζούσε κι' ένας τόσο έ- νανδρος κακούργος!... Όποτε σκεπτόταν καν τό παράξενο της ξαφνικής αυτής άπεχθείας της, ή Σουζέτ... Όποτε και θυμόταν τί είδους κλωνιός ήταν έκείνος, ό όποιος τόσο άπροσδόκητα της έζήτησε τὰ αισθημαία αυτά του μίσους πρós τόν συζύγο της... Όποτε εζήταζε έπισης τό γιατί θυμόταν τώρα, τὰ όσα είχε ξεχάσει-θεληματικά-επί τόσα χρόνια!

"Ένα μονάχα την άνατριχιάζε: Πώς είχε ζήσει τόσον καιρό, μ' έναν τρισάθλιο δολοφόνο!

"Ω, έξάπατος είχε άπάνω της κάτι από έκείνον!... Τά χεί- λη της είχαν μολυνθή πειά, άπ' τὰ φιλία του... "Η ψυχή της ά- μερπτες φορές είχε λυώσει από χαρά, όταν έκείνος της ψιθύ- ριζε:

-Σ' αγαπώ, αγαπημένη μου Σουζέτ!

Κι' όμως, κατοικούσε μαζί του κι' έτραγε μαζί του...

Συχνά της έρχόταν ή σκέψις, ότι θάθλεπε ξαφνικά τούς ά- στυνομικούς νά μπαίνουν στο μέγαρό της και νά συλλαμβάνουν τόν συζύγο της... Και-τί ντροπή, Θεέ μου!-την έπομένη θά γάθαινε για κλήσι κι' ή ίδια για νά παρουσιασθή και νά ξε- ταστή ως μάρτυς!...

Τι θάλεγε, τότε;.....

Μέσα στις τόσες θλίψεις της, είχε όστόσο και μερι- κές ώρες, κατά τις όποιες την άνεκούφιζε μια άνει- ποτη ψυχική γλυκύτης: "Ήσαν ή ώρες, κατά τις ό- ποιές σκεπτόταν τόν Σου- έν!

"Ασφαλώς, δεν τόν αγα- πούσε τόν Σουέν, όπως ά- γαπούν έναν συζύγο!... "Αλ- λά κάποια τρυφερή συμπά- θεια, την έσποχνας διαρκ- ώς στο νά θυμάται τό έ- κλεκτό έκείνο παλληκάρι, τό όποιο τόσο άγνά τή λά- τρευε και με τόση αυτοθ- σία έφυγε μακριά της...

Πόσο άγνή κ' ύπερήφα- νη ψυχή, είχε ό Σουέν! Πόσο λίγο έβιοαίσε με τούς άλλους ανθρώπους, τούς ό- ποιους θάλεπε κανένας γύ- ρω του στην κοινωνία!... Δεν ήταν αυτός σαν τούς ανθρώπους έκείνους, που είνε ήλιθιοι ή μοχθηροί, ή κακοί, ή ταπεινοί, ή-τέλις -δολοφόνοι!... "Οχι!...

"Ο Σουέν είχε άπάνω του κάτι τό ήρωικό και γλυκύ, συγχρόνως. Είχε την ύπερήφανη άνόνητα έ- νός έφθβου ήμειδω των άρχαίων "Ελλήνων... Βέ-



-Δέν πιστεύω στην κόλασι της άλλης ζωής, Θεέ μου!... Μά στην κόλασι της ζωής αυτής άρχίζω πειά νά πιστεύω, γιατί την κλείνω όλόκληρη στά στήθη μου!...

θαια, καλύτερα θα ήταν, να μην εισχωρούσε στην ψυχή του ο τρελλός εκείνος έρωας του για τη Σουζέτ... Καλύτερα θα ήταν, να έμενε πάντα το μικρό, μισοάγριο, άφελές και χαριτωμένο εκείνο παιδάκι που ήταν άλλοτε...

«Αλλά... άλλοιμονο!... Τα παιδιά μεγαλώνουν!...Κι' όταν μεγαλώνουν, έρωτεύονται τις μεγάλες φίλες των, ή όποιες τότε — με το δικαίω τους — άνησυχούν, και προσπαθούν με κάθε τρόπο να πνύνουν μία τέτοια τρελή άγάπη, πριν ακόμη αυτή φουντώσει έπικίνδυνα μέσα στην ψυχή του νεαρού των φίλου...»

«Απ' την ημέρα πουφυγε για τη Μυσία, απ' τη θραυιά εκείνη που τόν ειδε για στερη φορά, δεν έμαθε πειά τίποτε το καινούριο για λογαριασμό του... Δεν της έγραψε ούτε δυο λέξεις ο Σουέν, πριν φύγει για τη Μυσία... Πέρασαν δυο-τρεις έβδομάδες απ' τη θραυιά εκείνη κι' ο Σουέν θα ήταν φτασμένος εκεί... Θα είχε πολεμηθεί μάλιστα, με τη γενναία της νεανικής του όρμης...»

«Αλλά...»
«Αλλά, καλά έκανε που δεν της έγραψε καθόλου!... Έπιδοκίμαζε ή Σουζέτ, και βαύμαζε μάλιστα, αυτή την υπερήφανη στάσι του, ή όποια ήταν συγχρόνως δείγμα ύπακοης και σεβασμού προς τις έπιθυμίες της Άγαπημένης...»

Και συχνά, πολύ συχνά, ή στάσις αυτή, ή σιωπή αυτή του Σουέν, τη συγκινούσε και τη συντάραζε μουσικά!...

Τι να συνέβαινε άραγε, Θεέ μου;... Μήπως του έτυχε κανένα δυστυχία;... Μήπως σκοτώθηκε σε καμιά μάχη;... Μήπως πληγώθηκε επικίνδυνα;

Κάθε μέρα ή Σουζέτ, εφεύλιζε τις έφημερίδες και τις διάβαζε με μουσική άγανια... «Όλο και φοβόταν, μήπως αντικρύσει κάπου την ειδησι του θανάτου ή του τραυματισμού του Σουέν...»

«Αλλά κι' ή έφημερίδες, δεν την ίκανοποιούσαν... Δεν έγραφαν λεπτομέρειες, για τόν τραυό άγώνα της Μυσίας... Δεν έδιναν και πολλή προσοχή σ' έναν πόλεμο, ό οποίος γινόταν σε τόσο μακρινή χώρα... Μονάχα, που και που, έφτανε κανένα τηλεγράφημα ανταποκριτού, στεγνό όμως και γεμάτο από γενικότητες...»

«Όσο για το όνομα του κόμητος Σουέν ντε Τσέλο-Κάλις, καμιά έφημερίδα, και ποτέ, δεν έτυχε να τό αναφέρει!...»

«Η Σουζέτ άδημονούσε γι' αυτή την έλλειψη ειδήσεων εκ μέρους του... Ήταν γίγνηση, θέβαια, ότι εκείνος θάκανε το καθήκον του, εκεί κάτω στους κινδύνους και στις μάχες... Αλλά θέ την ευχαριστούσε εξαιρετικά...»

... από καμιά έπιστολή του...

«Όστόσο, ή έπιστολή — ή τόσο ποθητή φορές — φορές — δεν έννοούσε να φανή!... Καμιά ειδησι εκ μέρους του!... Είχε δικαιο όμως, ό Σουέν; Την είχε όριστικά άποχαιρήσει και τώρα κρατούσε τόν λόγο του και την υπόχρεσί του!...»

«Εντομεταξύ, τις όνειροπολήσεις της αυτές — που τόσο την ανακούφιζαν αλλά και τόσο την τυραννούσαν — τις διέκοπτε ή φοβερή πραγματικότητα;... Στο φαγητό, στο σάβανο, και κάποτε στους διαδρόμους του μεγάρου, αντικρυζε συχνά — κάθε μέρα — τη φρικιαστική μορφή του συζύγου της!...»

Ναι, τόν έβλεπε κάθε μέρα, και πολλές φορές την ημέρα, συνήθως, πίο μελαγχολικόν από χθές, με τά μαλλιά του πίο άπρα από χθές και με τά μάτια του πίο θαβουλωμένα και πίο τροιαχτικά από χθές, να την κυττάζει δειλά, λοξά, ή κτενώντας σιωπηλότερη άγάπη της!

Τι έπρεπε να κάνει, ή Σουζέτ;... Ήταν άδύνατον πειά, να εξακολουθη να ζή έτσι!...

Για να λυτρωθή από έναν τέτοιο θραχνά, δεν θα δίσταζε μπρος σε ή-ποια!... Της έρχόταν συχνά να μεταχειριστή και

τά πίο ανάξια της άκόμη μέσα, άρκει να έλευθερωνόταν απ' την έφιαλτική παρουσία του συζύγου της!... Και τότε, θυμόταν το άπαισιο εκείνο όνειρό της, κατά το όποιο προσπαθούσε να δηλητηριάσει τόν «Έβμο, ρίχνοντάς του σταγόνες δηλητηρίου στο φλυτζάνι του, την ώρα που κοιμόταν!...»

Τι άπόφαισι λοιπόν, και τί ειδους μέτρα έπρεπε να λάθη, για να άπαλλαγή απ' την παρουσία του;

Θυμήθηκε τόν πύργο του Αλιμπόν, στην Πικαρβία. Έκει, είχε ζήσει μικρή με τόν πατέρα της. Ό πύργος αυτός, ήταν άποκλειστικά δική της έδιοκίμασις... Θυμήθηκε την έρημια και τη σιγαλιά των μεγάλων αίθουσών του και των άπέραντων διαδρόμων του και σκέφθηκε ότι εκεί θα μπορούσε να ζήσει καλά και ότι θα ύπόφερε τά ψυχικά της θάσανα με γαλήνη...»

Ναι, εκεί θάπρεπε να καταφύγη, ή Σουζέτ... «Η κοσμική ζωή δεν την τραβούσε πειά... Καμιά ευχαρίστησι δεν έβρισκε τώρα, στο να στολιζέται και να φαίνεται κομψή κι' όρατα... Θα ζούσε πολύ καλύτερα μονάχη της και μακριά απ' το Παρίσι, με μόνη συντροφιά τη θλίψη της... Άφου ή εύτοχια είχε πετάξει όριστικά απ' την ψυχή της, άφου κάθε έλπίδα μέλλοντος χαρούμενοι είχε πειά σθήσει, άφου ήταν ανά μια νεκρή ψυχικά, θα ήταν καλύτερα αν κατέφυγε στο κτήμα της; Έκει, με τη μοναξιά και τη μονοτονία γύρω της, θα συνήθιζε τουλάχιστον από τώρα στη γαλήνη του τόπου, ό όποιος θα την περιμενε όρβαιογιος μία μέρα...»

Μόλις πήρε αυτή την άπόφαισι ή Σουζέτ, άρχισε κιόλας να έτοιμάζεται για την εκτέλεσι του σχεδίου της... Έγραψε στον έπιστάτη του κτήματός της, δίδοντάς του όδηγίες για τις προετοιμασίες. Του παράγγειλε να έπισκεύασουν τά δωμάτια στο πρώτο πάτωμα και να τά έπιπλασουν καταλλάγως. Άπαιτούσε ναβεν δλα έξτομα, μέσα σε δυο εβδομάδες.

Θα τελείωνε ό Νοέμβριος μετά δυο εβδομάδες. Κ' ή μελαγχολία του φθινόπωρου ταίριαζε τόσο πολύ στη ψυχική της συντριβή!

Θάπρεπε, θέβαια, να ειδοποιηθή τόν κ. Νορθαζύ, να του πη που θα έριοκταν στο έξής, με αυτό θα τόκανε άμα θάρτανε στο Αλιμπόν. Έπιθυμούσε να άποφύγη τά παρακάλια, τά δάκρυα και ίσως και τούς θυμούς του άντρας της. Δεν θάθελε να τόν άκούσει, ούτε να παραπονιέται, ούτε να παρακαλάει, ούτε και να θυμώνει. Μ' ένα μικρό γράμμα της απ' τόν πύργο, ή του γνώριζε την άπόφαισι που θάχε πειά πάει και θα τουγραφε, θα τόν παρακαλούσε άκόμα, να μη ζητήσει να την ξαναδεί. Θα τού έλάωνε πός τίποτα δεν θα μπορούσε να την κάνει ν' αλλάξει γνώμη. Θα πρόσθετε, πώς αν έπιχειρούσε να διαταρέη την ήσυχία που μόνο ή μοναξιά μπορούσε να της δώσει, ήταν άποφασισμένη να φθσση στα άκρα, να δημιουργήση σκάδαλο και να έπιτύγη έτσι το διαζύγιό των. Μόνον μ' αυτόν τόν τρόπο θα καταλάθεινε πόσο άποφασισμένη ήταν να ζήσει πειά μονάχη κι' άποτραβημένη από τόν κόσμο, και θα την άφινε ήσυχη.

Μά θα ζούσε λοιπόν μόνη και για πάντα; Ναι, μόνη και για πάντα. Στόν πύργο δεν θάμπαινε κανείς, θα ζούσε μονάχη, δεν θα δεχόταν ούτε και τό άγαπημένο εκείνο παιδί, τόν Σουέν, που είχε φύγει τόσο μελαγχολικό από κοντά της! «Ήξερε θέβαια καλά, πώς γι' αυτήν δεν ήταν κίνδυνος ή παρουσία του Σουέν, μά ό έρωτάς του, ή θλίψη του, θα ξαναζωήρων μάλιστα θα την ξανατίκρυζε. Δεν έπρεπε να ύποφέρη το παιδί αυτό εξ αίτίας της. Ήταν άδύο. Κ' ή Σουζέτ ήθελε να την ξεχάση.»

Νά — γν ξεγάση... Μά όχι κι' ως τό σημείο να μη την θυμάται καθόλου.



«Η Σουζέτ έγραψε στον έπιστάτη του κτήματός της...»

(Άκολουθεί)